

ליל שבת קודש פרשת בלק ה'תשס"ד

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב' המדבר מחרב התפילה ומתיקון הברית, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), עיקר כלי זיינו של משיח הוא התפילה וכו', וזה הכלי זיין צריך לקבל על ידי בחינת יוסף היינו שמירת הברית וכו', ויוסף קיבל זאת דוקא מיעקב, וכמו שכתוב (בראשית מ"ח) ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי, ופירש"י תפילה ובקשה, כי ישראל הוא בחינת ברית וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר הכלי זיין של מלך המשיח, וגם עיקר הכלי זיין של כל אחד ואחד מישראל, הוא התפילה, מה שיש כח בפיו לבקש ולהתפלל אליו יתברך על כל מה שצריך, הן ברוחניות והן בגשמיות, כי בכח התפילה מנצחין כל המלחמות וזוכין להגיע אל מה שצריכין להגיע, וכשאדם חזק בתפילה אין מדריגה שבעולם שלא יוכל להגיע אליו, וכח התפילה צריכין לקבל על ידי בחינת יוסף הצדיק שהוא שמירת הברית, כי שמירת הברית הוא קדושת המחשבה שממנה מתחיל שמירת הברית, שלא יפגום מוחו במחשבות זרות והרהורים רעים חס ושלום, ואז כשיש לו מוח צח וטהור, יכול להתפלל בדביקות ובחיות גדול, ולפעול כל מה שצריך ברוחניות ובגשמיות, אבל כשאין לו שמירת הברית חס ושלום, ומוחו נפגם במחשבות זרות והרהורים רעים רחמנא ליצלן, אזי באים עננים ומכסיין את עיניו, ומונעים אותו מלהתפלל כראוי, כי נכנסים בו מחשבות של ייאוש וחלישות הדעת, "האם באמת שומעים התפילות שלי", "האם באמת צריכין אותי מלמעלה", ומחשבות אלו מונעים אותו מלהתפלל, ולכן צריכין להתגבר בכוח גדול לקדש מוח מחשבתו בכל מיני קדושות, ולהתפלל על זה גופא שיוכה למוח זך ונקי, ולראות אלקותו יתברך מכל דבר, ואז יקבל חרב התפילה כראוי, וינצח כל המלחמות שצריך לנצח.

והנה יעקב אבינו זכה לחרב התפילה בשלימות, כי היה קדוש בתכלית הקדושה ולא פגם כלל, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יבמות ע"ו. ומובא בפירש"י) על הפסוק

(בראשית מ"ט) ראשית אוני, שלא ראה קרי מימיו, ולכן אצלו כתיב (שם מ"ה) אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי, היינו שנצח מלחמתו נגד האמורי עם חרב וקשת התפילה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא קכ"ג.) וכי בחרבו ובקשתו לקח, והלא נאמר (תהלים מ"ד) כי לא בקשתי אבטח וחרבי לא תושעיני, אלא חרבי זו תפלה, וקשתי זו בקשה, עיין שם, נמצא שזכה יעקב לחרב התפילה בשלימות, והוא מסר את זה ליוסף הצדיק, כי גם הוא זכה לשמירת הברית באמת, ועמד בנסיון עם אשת פוטיפר, ודייקא דמות דיוקנו של אביו יעקב ראה וזה שהציל אותו מן החטא, כי קיבל קדושה זאת מאביו, ולכן נמסר אליו גם כן כח התפילה, וכמו שכתוב (בראשית מ"ה) ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמורי, אני דייקא, שהוא יעקב וישראל, שמירת הברית, נתתי לך – יוסף, שכם אחד על אחיך, שגם לך יהיה כח זה ביותר, אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי, ולכן זהו עיקר עבודת איש הישראלי לקדש ולטהר את מוחו ביותר, שהוא ענין שמירת הברית, ולהכניס כל כוחו בעבודת התפילה, עד שיוזכה לנצח כל מלחמותיו ולפעול את כל מה שצריך, אשרי הזוכה לזה באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר כ"ב) וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמורי, ויגר מואב מפני העם כי רב הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל, ויש לדקדק למה בפסוק ראשון כתיב וירא "בלק בן צפור" לבד, את כל אשר עשה ישראל לאמורי, ואחר כך כתיב ויגר "מואב" וגו' ויקץ "מואב" וגו' היינו העם שלו, שנראה שהוא ראה והבין דבר יותר מכל העם שלו, וכן למה בפסוק ראשון כתיב אשר עשה "ישראל" לאמורי, ואחר כך כתיב ויקץ מואב מפני "בני" ישראל ולא מפני "ישראל" לבד? והנה על פי דברי רבינו"ל הנ"ל מובן הענין בטוב טעם ודעת, כי "ישראל" הכתוב בפסוק ראשון, מרמז על ישראל סבא, יעקב אבינו, שהיה לו חרב התפילה בשלימות, שעליו כתיב אשר לקחתי מיד "האמורי" בחרבי ובקשתי, שזהו מה שראה והבין בלק את גודל קדושת ישראל סבא, שעל ידי תיקון הברית ותיקון המוח, זכה לחרב התפילה, שזהו כל אשר עשה "ישראל" לאמורי, ולכן ויגר מואב מפני העם כי רב הוא, "מואב" דייקא, כי מואב נקרא על שם פגם המוחין ומכשול תאוה זו, כי מואב נולד ממעשה לבן ובנותיו, והיא קראה שמו "מואב" בחציפות, על שם שהוא מאב, וזהו פגם וקילקול המוח והחכמה הנקרא אב כידוע, וגם מוא"ב בגימטריא מ"ט, המרמז על מ"ט שערי טומאה, שנפתחים מפגם המוחין רחמנא ליצלן, ומיד שהבין בלק את גודל קדושת עם ישראל שיש להם בירושה מוקנם ישראל סבא, אזי ויגר מואב מפני העם כי רב הוא, היינו אלו

הפגומי מוח שהם "מואב" מפחדים ומתייראים מעם ישראל שיבטל אותם בקדושת מוחם ועבודת תפילתם, ויקץ מואב מפני בני ישראל, כי נמאס חייהם מפני נשמות ישראל, וכדרך הטומאה לימאס מפני הקדושה. ואינה יכולה לסבלה כלל, וכמו שכתוב במצריים (שמות א') ויקוצו מפני בני ישראל, כי המצריים היו מזוהמים ומלוכלכים יותר מכל האומות כמובא (תנא דבי אליהו פרק ז'), ולכן בראותם קדושת ישראל, נמאסו בעיניהם לגמרי, כי אין הטומאה והלכלוך יכול לסבול הקדושה כלל, שזוהו ויקץ מואב, היינו אלו הפגומי מוחין, מפני בני ישראל, שיש להם ירושה קדושה מזקנם ישראל סבא, ולכן התחכם לבא עליהם בטומאת בלעם הרשע, שעיקר עצתו לטמאות את מוחם בניאוף רחמנא ליצלן, וכמו שאמר (מובא בפירש"י פרק כ"ד פסוק י"ד) אלהיהם של אלו שונא זימה הוא, ועל ידי זה אפשר לבטל כלי זיינם שהוא התפילה, ויחול עליהם הקללה חס ושלום, וכן אמר כשראה ישראל מנצחים שלא כדרך העולם, הם באו עם מי שאין כוחו אלא בפיו, אף אנו נבא עליהם באדם שכחו בפי (כמובא גם בפירש"י פרק כ"ב פסוק ד'), היינו בפה טמא לטמאות בריתם רחמנא ליצלן, ולקלקל מוחם, אבל הקדוש ברוך הוא שהוא שומר נשמות ישראל, שמר אותם מקללת בלעם הרשע, והגין עליהם בזכות אבותם, ועל ידי זה סוף כל סוף הפילו אותו והעבירו אותו מן העולם, והשם יתברך ישמרנו תמיד מכל רע, ונזכה לקדש ולטהר מוחינו בתכלית הקדושה והטהרה, ולעסוק בתפילה תמיד כל ימי חיינו, עדי נזכה לנצח כל מלחמתינו, ולראות בהתגלות משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת בלק ה'תשס"ד

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל בהסיפור מחיגר (מעשה ג') דף ס"ז, עיין שם.

פתח מוהרא"ש נ"י ואמר, רביז"ל ממשיך לספר, בתוך כך נסתכל וראה אב ואם הולכים ובוכים, כי הבן החיגר הגיע כאן למקום השדים, שהוא מקום הרוחות

רעות והקליפות, שהם הנשמות שנבראו בערב שבת בין השמשות, ולא הספיק לברוא להם גופים עד שקידש עליהם היום, ונשאר מזיקי עלמא, שיש להם כח לשלוט בבני אדם הסרים מאחרי ה' חס ושלום, ובפרט בהנכשלים בפגם הברית רחמנא ליצלן, כי מכל פגם נבראים נגעי בני אדם רחמנא ליצלן, וכמובא בזהר (וישלה קס"ט:), וכן אמרו חכמינו הקדושים (עירובין י"ח:): על אדם הראשון, שבק"ל שנה שפירש מאשתו, הוליד רוחין ושידין ולילין, עיין שם, והם נוקמים בבן אדם וממררים לו ימי חייו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ילקוט פרשת האזינו) למה נקראו שמן קטב ומרירי, על שם שממררין חייו של אדם, ולפעמים האדם נופל פתאום לתוך עצבות ומרה שחורה, ואינו יודע מאיפוא זה בא, כי רק בסמוך היה בשמחה ובמצב רוח טוב, ובאמת זה בא מהשידין והרוחות רעות שנבראו מעוונותיו, והם עכשיו נוקמים בו רחמנא ליצלן, ושידין אלו אוכלין ושותין בבני אדם, ופריין רבין בבני אדם, ומתים בבני אדם (חגיגה מ"ג:), וזהו מה שראה בן החיגר כאן, אב ואם של איזה שד הולכים ובוכים.

ושאלו אותם, למה אתם בוכים? והשיבו, שיש להם בן, והיה דרכו לילך לדרכו, והיה שב באותו הזמן, ועכשיו הוא זמן רב ועדיין לא בא, והביאו אותם למלך, וצוה המלך לשלוח שלוחים לכל העולם למצאו, והיו האב והאם חוזרים, ופגעו באחד שהיה הולך ביחד עם בנם הנ"ל (היינו שאותו האדם שפגעו בו היה החבר של בנם והיה הולך ביחד עם בנם בתחילה אבל עכשיו פגעו בו לבדו), ושאל אותם על מה אתם בוכים? וספרו לו כנ"ל, השיב להם, אני אודיע לכם, היות שהיה לנו אי אחד בים שהיה מקום שלנו, ואחר כך הלך המלך שהיה שייך לו האי הנ"ל, ורצה לבנות שם בנינים והניח יסודות, ואמר הבן הנ"ל (היינו הבן של השדים הנ"ל שנאבד) אלי, שניק אותנו, והלכנו ולקחנו הכוח מהמלך, כי השדים מבקשים לאחוז במוחות בני אדם שישם מקום התגברות ים החכמה, כי מיד שאדם מכניס במוחו חכמות חיצוניות, ושוכח ממנו יתברך חס ושלום, יש מקום להשדים ורוחות להתפס שם, ובפרט אם נפגם מוחו במחשבות זרות והרהורים רעים חס ושלום, אזי הם מתגברים ביותר רחמנא ליצלן, כי האדם צריך לקדש את מוחו לחשוב רק ממנו יתברך לבד, ולא להכניס במוחו שום דבר אחר כלל, ואז אין שום כח להקליפות להתאחו בו, וים החכמה מתרבה אצלו בשלימות, אבל מיד שמכניס במוחו איזה דבר חוץ מאמתת מציאותו יתברך, יש מקום להקליפות ליכנס ולבנות שם מקומם, שזהו סוד (סנהדרין כ"א:): כשנשא שלמה את בת פרעה ירד גבריאל ונעץ קנה בים ועליו נבנה כרך גדול שברומי (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ה), כי בת פרעה מרמוז על חכמות חיצוניות, ומיד שנכנס חכמות

חיצוניות בים החכמה, על זה נבנה כרך גדול שכרומי, שהוא מדינת איטליה של יון, ששם מקור הטומאה וקליפת הנוצרות ימח שמה, וצורת המדינה הוא כמו נעל ומגף (שטיוול) מסובב משלוש צדדים בים, שהוא ענין מקום הקליפות, שעליו נאמר (משלי ה') רגליה יורדות מוות, שהוא ענין נעל ורגל, ולכן מצינו ששלמה המלך ע"ה נצטער מאד על ידי אשמדאי מלך השדים (גיטין ס"ח:), ונטל ממנו הכוח, והיה מלך הדיוט ומלך, עיין שם, כי על ידי שנשא בת פרעה שהוא ענין חכמות הנ"ל, על ידי זה היה לו כח להתאחז בו, והוצרך להלחם בו ולגרש אותו מן הקדושה.

והיה עוסק בדאקטורים ולא היו יכולים לעזור לו, והתחיל לעסוק במכשפים, והיה שם מכשף אחד שהיה יודע משפחתו, ואת משפחתי לא ידע, על כן לא היה יכול לעשות לי דבר, אבל משפחתו היה יודע ותפס אותו ומענה אותו כל כך, והביאו אותו אל המלך (היינו זה השד שסיפר כל זה הביאו אותו אל המלך שלהם), וסיפר זאת לפני המלך, כי גם כח הכישוף הוא מצד השדים והקליפות, ואין כח לכישוף רק במקום פנוי מגילוי אלקותו יתברך, וכמו שמוכא בגמרא (חולין ז:) על רבי חנינא בן דוסא שרצתה אשה לעשות לו כישוף, ואמר רבי חנינא "אין עוד מלבדו", ונתבטל הכישוף, כי כשאדם חזק בדביקות השם יתברך, אין שום בריה שבעולם שיכול להזיקו.

ואמר מוהרא"ש נ"י שענין הנ"ל מקושר מאד לפרשת השבוע, כי בלעם ובלק היו מכשפים גדולים (כמוכא במדרש פרשת בלק), ורצו למצוא מקום שייתפס הרע והטומאה שלהם בנשמות ישראל, ויחול עליהם הקללה חס ושלוש, וזהו על ידי שיתפסו מוחם, וינתקו אותם מדביקות השם יתברך, שזהו טומאת עמל"ק שהוא צירוף אותיות בל"ק ובלע"ם' כמוכא בזוהר (כי תצא רפ"א:), ועליו נאמר (דברים כ"ה) אשר קרך בדרך, לשון קרירות וטומאה, אבל הקדוש ברוך הפר עצתם, והגין על נשמות ישראל ברחמנותו, והפך את הקללה לברכה, והנה בדרך הילוכו של בלעם לקלל את ישראל כתיב (במדבר כ"ב), ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר וגו', וכתבו המפרשים (עיין תרגום יונתן בן עוזיאל) שהקיר הזה היה הגל אבנים שהעמיד יעקב אבינו בינו לבין לבן הארמי, וכמו שכתוב (בראשית ל"א) ויקחו אבנים ויעשו גל, וכתוב, ויאמר לבן עד הגל הזה ועדה המציבה אם אני לא אעבור אליך את הגל הזה וגו' לרעה, והנה בלעם שהוא לבן הארמי, לפי דברי הגמרא (פנהדרין ק"ה.) או שהיה גלגול ממנו (כמוכא בסדר הדורות), עבר עכשיו בין שני גלי האבנים להרע לבני ישראל ולקללם, ולכן לחצה האתון את רגלו על האבנים ושברו את רגלו על שעבר על השבועה, ונעשה חיגר עד יום מותו, וכמו שאמרו (פנהדרין שם), בלעם חיגר ברגלו אחת היה, כי קיבל

ענשו מדה כנגד מדה, ונשמות ישראל ניצלו מקללתו, והשם יתברך ישמור אותנו תמיד מכל רע, ונוכה להיות דביקים ומקושרם בו יתברך, עדי נוכה לראות בישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת בלק ה'תשס"ד

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בהקדמה לליקוטי מוהר"ן חלק ב' המדבר מפירוש הפסוק אחד היה אברהם, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (יחזקאל ל"ג) אחד היה אברהם, שאברהם עבד ה' רק על ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו שהוא רק יחידי בעולם, ולא הסתכל כלל על בני העולם שסרים מאחרי ה' ומונעים אותן, ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאילו הוא אחד בעולם, וזהו, אחד היה אברהם, וכן כל הרוצה ליכנס בעבודת ה', אי אפשר לו ליכנס כי אם על ידי בחי' שיחשוב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם, ולא יסתכל על שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו כיוצא, או המניעות שיש משאר בני העולם המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך, וצריך שלא יחוש ויסתכל עליהם כלל, רק יהיה בנתינת אחד היה אברהם, כאלו הוא יחיד בעולם כנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מוסר לנו סוד גדול בעבודת השם יתברך, איך יזכה האדם להתקרב אל השם יתברך באמת, והוא על ידי שלא יסתכל על שום בריה שבעולם כלל, רק כל הסתכלותו ותשוקתו יהיה אל השם יתברך לבד, להתקרב אליו ולהתדבק בו, ולא ישים לב כלל למה שבני אדם מדברים, כי בני אדם הם מונעים גדולים לעבודת השם יתברך, יותר מן היצר הרע (שיחות הר"ן סי' ס"ב), ואפילו על קרוביו ובני ביתו אסור להסתכל כשרוצה להתקרב אל ה' יתברך, כי בוודאי הם ינסו למנוע אותו מעבודתו, וישימו לפניו מניעות גדולות לכל מה

שרוצה לעשות, ולכן צריך להתגבר כארי נגד כל העולם כולו, אפילו שישאר יחידי לבד, ויעשה כל מה שביכולתו להתקרב אליו יתברך ולא יחוש לבני אדם כלל, ומוהרנ"ת ז"ל מסביר (ליקוטי הלכות פסח הלכה ט' אות כ"ב) שזהו סוד ספירת העומר שסופרין אחר יציאת מצרים להכין לקבלת התורה, שכתוב שם (ויקרא כ"ג) וספרתם "לכם", ודרשו חכמינו הקדושים (מנחות ס"ה:): שיהיה ספירה לכל אחד ואחד, היינו כל אחד צריך לספור לעצמו כפי ענינו והשגתו, ואסור לו להסתכל על אחרים כלל, ורק בדרך זה יכול לקבל את התורה באמת, שזה היה עבודת התם הקדוש שבסיפורי מעשיות (מעשה ט') שלא בילבל עצמו עם מעשה אחרים כלל, ואמר, מה יש לי עם אחרים? "זה מעשה שלו וזה מעשה שלי", כי על פי רוב עיקר הנפילות והחלישות הדעת שיש לאדם הוא על ידי שמסתכל על אחרים, ונדמה לו שמצליחים יותר ממנו, הן ברוחניות והן בגשמיות, וזה מחליש דעתו מאד, כי עושה לעצמו חשבון, מה יש לי להתייגע כל כך, הלא בין כך לא אגיע למעשה חבירי, ולכן אינו עושה כלום, וזהו טעות חמור מאד, כי מה יש לאדם עם אחרים? הלא אין נוגע לו כלל מעשה אחרים, ואין מבקשים מן האדם אלא כפי כוחו וענינו, ואם כן למה לו להסתכל על אחרים, הלא העיקר לעבוד את השם כאילו הוא יחיד בעולם, ואז יצליח מאד בכל ענינו, וכן מבואר בדברי הרמב"ן הקדוש (שמות כ') למה פתח הקדוש ברוך הוא עשרת הדיברות עם אנכי הוי"ה אלהיך אשר הוציאך מארץ מצרים וגו', הכל בלשון יחיד, ללמד לכל אדם שהתורה ניתנה לו לעצמו, ולא יפטור עצמו בטענה שהלא כלליות בני אדם אינם שומרים את התורה ולמה יהיה משונה מאחרים, כי התורה ניתנה לו בלשון יחיד, לו לבדו, וצריך לעבוד את השם יתברך כאילו הוא יחידי בעולם, וכדברי רבינו"ל הנ"ל, ולכן אשרי המכנים דברים אלו היטיב בלבן, ואינו מסתכל על אחרים כלל בשום דבר, רק עושה את שלו בתמימות ובפשיטות גמור, ואז בוודאי יצליח מאד בכל ענינו הן ברוחניות והן בגשמיות, ויחיה חיים טובים ומתוקים בזה בבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (במדבר כ"ג) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל הוי"ה אלהיו עמו ותרועת מלך בו, ויש לדקדק למה כתיב כאן לשון יחיד הוי"ה "אלהיו" עמו, מה שלא מצינו כן ברוב מקומות, רק כתיב שם מלא "הוי"ה אלהים"? אבל על פי דברי רבינו"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי בלעם הרשע השיג את מעלת כלל ישראל, למה אין הקדוש רואה בהם און ועמל, זהו מחמת שהוי"ה "אלהיו" עמו, היינו שיש לו ה' "אלהיו" לו לבדו כביכול, שעובד את השם יתברך בבחינת אחד, כאילו הוא יחידי בעולם, ולכן "ותרועת מלך בו" לשון חיבה ורעות

כפירוש רש"י, כי כשאדם מקרב עצמו אל השם יתברך בבחינת אחד כנ"ל, נכנס בו אהבה וחיבה יתירה אליו יתברך, כמו בן יחיד האוהב את אביו, ואז השם יתברך בוודאי אינו מסתכל על און ועמל שבו, וכדרך בן אהוב על אביו, שאינו מסתכל על הרע שבבנו, רק משתעשע עם כל נקודה טובה שיש בו, וזה השיג אפילו בלעם הרשע, שזהו מעלת נשמות ישראל, שהם מתקרבים אליו יתברך בבחינת "אחד", ואינם מסתכלים על אחרים כלל, וכמו שאמר (במדבר כ"ד) מה טובו אהליך יעקב וגו', ופירש"י, על שראה פתחיהם שאינן מכוונים זה מול זה, היינו שאין מסתכלים אחד על השני, רק כל אחד עושה כפי ענינו והשגתו, וכן (שם כ"ג) הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב, שעם ישראל שוכנים עמו יתברך בבחינת "בדד", היינו אחד לבד, ואינם מתחשבים עם הגוים ואומות העולם כלל, שזהו גם עוצם מעלת ענין ההתבודדות, שאדם מרגיל עצמו לדבר עמו יתברך במקום יחיד, והולך ומטייל לבד עם השכינה, ומפרש כל שיחתו לפניו יתברך, בבחינת מי מנה עפר יעקב וגו', היינו מי יכול למנות מעלת פסיעות ישראל שעושים בעפר בשעה שהולכים להתבודד עמו יתברך, הרי בכל פסוקים אלו רואים מעלת נשמות ישראל שיש להם מדה זאת של "אחד היה אברהם", שעובדים את השם יתברך בבחינת אחד, ואינם מתסכלים על אחרים כלל.

וזהו המשך הפסוק הקדום, הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה, ואחר כך, לא הביט און ביעקב וגו', כי הנה מבואר בדברי רבינו"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו) שהאור של השם יתברך יורד מלמעלה תמיד בבחינת קמיץ וסתים, היינו בקביעות גדול אבל בהעלם ובהסתור, והאור מצטייר אחר כך אצל כל אחד ואחד כפי הכלים שלו, מי שמצייר האור לטובה, אזי יש לו ברכה וחיות בכל החיים שלו, ומי שמצייר האור לרע חס ושלום, יש לו קללה ועצבות בכל החיים שלו, שזהו בחינת (בראשית ב') וייצר הו"ה אלהים את האדם וגו', ואמרו חכמינו הקדושים (ע' ברכות ס"א.). יצירה לטב ויצירה לביש, היינו שכל אחד הוא כמו צייר, שמצייר תמונת החיים שלו, מי שהוא צייר טוב ושמח, מצייר ציור של ברכה וחיות, ומי שהוא צייר רע ועצוב, מצייר ציור של קללה ועצבות רחמנא ליצלן (ע' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ט), וכמו שכתוב בפרשת המקלל (ויקרא כ"ד) איש איש כי יקלל "אלהיו" ונשא חטאו, שגם שם כתוב "אלהיו" בלשון יחיד, כי זהו רק כפי הציור והדמיון שלו, שהוא צייר האור של השם יתברך לרע ולקללה רחמנא ליצלן, כאילו הקדוש ברוך הא רוצה לנקום בו ולעשות לו רע חס ושלום, ולכם הוא מקלל "אלהיו" רחמנא ליצלן, מה שצייר לעצמו, אבל באמת האור של הקדוש ברוך הוא יורד רק לטובה ולברכה, ואם אין האדם זוכה אזי נתהפך לו לרע ולקללה רחמנא ליצלן, ובלעם ידע שהאור של השם יתברך יורד

באופן קמייץ וסתים כזה, שזהו, הנה ברך לקחתי, היינו ברך עם קמץ, והוא רצה לצייר את האור לרע, ולהמשיך קללה בעולם, אבל לא היה יכול, שזהו וכירך ולא אשיבנה, וכירך עם צירי, כי השם יתברך צייר האור לטובה בזכות נשמות ישראל, שלא ישלוט בהם קללת בלעם הרשע, שזהו מה שכתוב אחר כך, לא הכיט און ביעקב וגו' הוי"ה אלהיו עמו, "אלהיו" דייקא, כי כל אחד ואחד יודע איך לצייר האור של השם יתברך אצלו לטוב, על ידי שאינו מסתכל על אף אחד רק אליו יתברך לבד, ועל ידי זה ממשיך על עצמו אור השם יתברך לטובה ולברכה, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו כל הברכות שבתורה לחיים ולשלום, ונזכה לראות בגאולתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

